

Medlemmer har ikke læst Korrektur paa, hvad der i saa Henseende er fremkommet. Jeg antager, at det vil være gaaet mine Kolleger i Kommissionen paa samme Maade, som det er gaaet mig, at jeg først i Dag har hørt, hvordan det skulde forholde sig med dette Punktum. Men hvad Realiteten angaar, kan jeg ikke se, at der er sket andet end, at der er indføjet et Punktum paa et Sted, hvor hele Sammenhængen med Nødvendighed kræver det. Det kræves allerede af selve de to Ord, der er adskilte, at der maatte finde en saadan Adskillelse Sted. Dismissal og petition ud i en Sammenhæng vilde ikke give nogen virkelig Mening. Der maa nødvendigvis her være Tale om to adskilte Ting. Men dernæst giver Sammenhængen ogsaa nødvendigt, at der maa finde en Adskillelse Sted. Saaledes som Telegrammet er gengivet i Kommissionens Beretning, er der i eet Punktum Tale om, at Embedsmændene anmoder om Forflyttelse eller, hvis en saadan ikke kan opnaas i Løbet af kort Tid, om Afsked, medens der i det andet Punktum er Tale om, at Ansøgning i sædvanlig Form og nærmere Forklaring vil følge ved første Lejlighed. Men naar den højtærede Minister, som han vil, knytter Ordene „i Løbet af kort Tid“ til Indgivelse af Afskedsansøgning og læser det ud i eet, bliver der ikke nogen Mening i det hele, thi saa kommer der til at staa, at Embedsmændene vil om kort Tid indgive Ansøgning om Afsked, hvorom Ansøgning i foreskreven Form vil følge ved første Lejlighed. Der er ingen Mening i at sige, at man om kort Tid vil indgive sin Afskedsansøgning, der følger ved første Lejlighed. Et af to, enten har man ikke taget sin Bestemmelse, men vil først tage den i Løbet af kort Tid, naar det viser sig, hvordan det gaar med noget andet — i dette Tilfælde vel altsaa, om Forflyttelse kunde erholdes — eller ogsaa har man truffet sin Bestemmelse om at indgive sin Ansøgning, og saa kan man indgive den med første Post. Men man kan umuligt sige, at man indgiver Ansøgning med første Post og alligevel fastholder, at denne Ansøgning vil man først tage Bestemmelse om i Løbet af kort Tid, naar det har vist sig, hvordan noget andet forløber.

Jeg tror ikke, der kan være mindste Tvivl om, at hele Sammenhængen med Nødvendighed kræver et Punktum mellem dismissal og petition, og det meddeles mig ogsaa, at Kommissionens Translatør har udtalt, at et Punktum her var sprogligt aldeles nødvendigt. Jeg tror, at jeg her kan gøre den ærede næstforegaaende Talers Ord til mine, at det Spørgsmaal, om der her

er blevet sat et Punktum ind eller ikke, er en Bagatel, som ikke har nogen som helst reel Betydning.

Justitsministeren (Zahle): Det er ikke muligt for Kommissionens Formand at slaa fast, at det skulde være en ligegyldig Bagatel, om dette Telegram skal læses paa den ene eller den anden Maade. Naar Punktumet ikke staar der, har alle, som har haft med Telegrammet at gøre, læst det paa den Maade, hvorpaa jeg har læst det; saaledes har Embedsmændene i Justitsministeriet og mine Kolleger sammen med mig læst det, og derimellem Mænd, som kan udmærket Sprog, og enhver, som kommer til at læse det uden Punktum paa det paagældende Sted, maa give mig Ret i min Opfattelse. Nu har man bagefter forbedret Teksten ved at sætte dette Punktum ind, og ikke alene har man gjort det — det kunde endda være, hvad det var, naar man sagde: vi sætter et Punktum ind, for saa kommer der den rigtige Mening —, men man sætter dette Punktum ind, og saa retter man et vældigt Angreb paa mig, idet man gør gældende, at Telegrammet skal læses paa en helt anden Maade end den, Justitsministeren har læst Telegrammet paa, og at Justitsministeren har ført Landstinget bag Lyset i Marts Maaned 1918, fordi han læste Telegrammet paa en urigtig Maade. Dette er Hovedpunktet i hele Angrebet paa mig, og den Anvendelse, der er gjort af Telegrammet, er et Falsum, selv om det ikke er bevidst Svig, der er begaaet, da Punktumet blev sat ind.

Godskesen: Der staar udtrykkelig i Slutningen af det paagældende Telegram, at Ansøgning i sædvanlig Form og med nærmere Forklaring følger ved første Lejlighed. Naar den højtærede Minister altsaa vidste — og det maatte han vide, efter en hvilken som helst Læsemaade, han i øvrigt vilde anlægge —, at Ansøgning i sædvanlig Form vilde følge ved første Lejlighed, saa kunde han umulig med Rette fortolke Telegrammets foregaaende Tekst derhen, at først i Løbet af kort Tid kunde der blive Tale om, at Embedsmændene vilde tage Bestemmelse om at indgive Afskedsansøgning.

Ordføreren for Forespørgerne (Schovelin): Jeg hører altsaa, at den højtærede Justitsminister ikke har noget som helst andet at svare paa den Argumentation, den Bevisførelse, der her er lagt paa Tingets Bord, end at vende tilbage til dette Punktum i Telegrammet. Foruden at jeg ganske kan slutte mig til de Bemærkninger, der